

ՀՈ՛Գ ԶԷ, ԸՆԿԵՐՆԵՐ...

Հո՛գ չէ, թէ դարձեալ բախսը չաւաչաւ
Խաբեց մեզ կեանքում... Եւ այսօր մեր շուրջ
Տիրել է սպանիչ մի տրիստի խաւար,
Զեն շողում էլ մեզ ո՛չ յոյս, ո՛չ անուրջ...

Հո՛գ չէ, ընկերներ, թէ աչքից ընկած՝
Ապրում ենք անմասն կեանքի խընչոյքում,
Մեր գարունն—անգարդ, մեր նրագը—մարած,
Թոյն է ծովացել մեր տանջուած կրծքում...

Մենք օրօրոցից ուսանք մահառել,
Կրօնի մէջ անցաւ բովանդակ մեր կեանք.
Կռուե՛նք աննահանջ, քանի չենք մեռել,
Կրօնումն է կեանքը, կրօնումն է փրկանք...

Ա. ԾԱՏՈՒՐԵԱՆ
